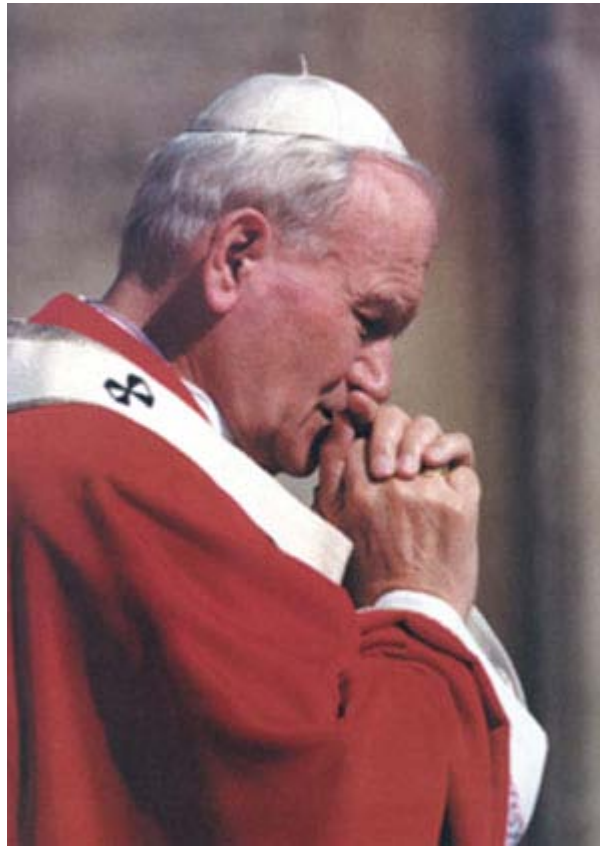

ASSISI-NYT – APRIL 2005

Pave Johannes Paul II

Kæreste Assisi-venner.

Efter 3 uger med daglig sol og lunt vejr er Assisi nu præget af forårets mange glade budbringere. Det saftigt grønne græs er prydet af små blomster i gult, hvidt og blå, alle buskene blomster i alverdens skønne farver, og mange træer har nu udsprungne blade i sart grønt. Lige meget hvor vi befinder os på Jorden, opleves foråret vel nok som tiden, hvor lyset og livet vender tilbage i sådan en grad, at det hvert år fremmer vor glæde over og kærlighed til Guds skaberværk og Jordens uendeligt smukke natur og dyreliv. Jeg får ofte i denne tid en følelse af taknemmelighed og glæde over at være omgivet af så megen skønhed og så meget både ydre og indre liv.

Dette nyhedsbrev vil jeg især hellige den nyligt overståede påskefejring i Assisi samt Pave Johannes Paul II. Selvom det er vanskeligt at sætte ord på mange af de indre oplevelser af at være delagtig i en guddommelig kosmisk proces i påsken, der gentager sig år efter år, vil jeg gøre et forsøg med at beskrive nogle af højdepunkterne i den hellige uge, som ugen fra palmesøndag til påskesøndag kaldes i Den Katolske Kirke.

Palmesøndag

Palmesøndag er afslutningen på de 40 dages faste som støtte til en indre forberedelse af påskens mysterium samt starten på den hellige uge. Dagen igennem er der højmesser

overalt i Assisis kirker med fejringen af Jesu glædesfyldte indtog i Jerusalem og ihukommelse og forberedelse af den efterfølgende uges begivenheder for omkring 2.000 år siden. Vi deltog i højmessen i Frans Gravkirke, som startede i overkirken pyntet med olivengrene og med store kurve fyldt med olivengrene. Olivengrene blev under bønner og påkaldelser velsignet (som billede på de palmegrene, der blev strøet foran Jesus) og præster - klædt i røde messehagler med guldbroderier som symbol på Jesu efterfølgende lidelse og offer - munke, nonner og hele menigheden, hvoriblandt der var en meget stor gruppe af børn - gik med olivengrenene i hænderne i procession til underkirken, hvor messen fortsatte. To hvidklædte medlemmer af menigheden samt den hovedcelebrerende præst, lederen af Sacro Convento, læste med dyb indlevelse hele Kristi lidelseshistorie, lige fra Judas' forræderi, den sidste nadver, forudsigelsen af Peters fornægtelse, Jesus i Gethsemane, ifangetagelsen, Jesus for rådet, Peters fornægtelse, dommen over Jesus, Judas' død, Jesus for Pilatus, tornekrøningen, korsfæstelsen, Jesus død, gravlæggelsen og til gravvagten (Matthæus 26, 14 - 27, 66). Efter læsningen af følgende passage:

Men fra den sjette time faldt der mørke over hele jorden indtil den niende time. Og ved den niende time, råbte Jesus med høj røst: "Elf, Elf! lema sabaktani?" - det betyder: "Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig?" Nogle af dem, som stod der og hørte det, sagde: "Han kalder på Elias". Straks efter løb en af dem hen og tog en svamp og fyldte den med eddike, satte den på en stang og gav ham noget at drikke. Men de andre sagde: "Lad os se, om Elias kommer og frelser ham." Men Jesus råbte atter med høj røst og opgav ånden. Og se, forhænget i templet flængedes i to dele, fra øverst til nederst. Og jorden skælvede, og klipperne revnede, og gravene sprang op, og mange af de hensovende helliges legemer stod op, og de gik ud af deres grave og kom efter hans opstandelse ind i den hellige by og viste sig for mange. Man da officeren og hans folk, der holdt vagt over Jesus, så jordskælvet og det andet, der skete, blev de rædselsslagne og sagde: "Sandelig, han var Guds søn." (Matt. 27, 45-55)

faldt alle i den overfyldte kirke under nogle minutters intens stilhed ydmygt på knæ for symbolet for den korsfæstede Jesus. Det var et af de dybeste stunder under messen, hvor Kristi offer for Jorden og Menneskeheden via den blødende Kristusstrøms vibrationer synes at strømme ind i den kollektive tyngde af egoisme, hårdhed og aflukkethed for at hjælpe os til en åbning mod Gudsrigets vibrationer af enhed, glæde og kærlighed. Koret sang uendeligt kraftfuld og smukt, og alle syntes efter messen "stemte" mod de næste dages dybere indkobling i Påskemysteriet, der hvert år er en enestående mulighed - individuel som kollektiv - for på stadigt dybere niveauer at forbinde sig med de vibrationer, der fører til den ekspansive, ekstatiske opstandelse og dermed på dybere og dybere niveauer til forvandling af lidelsen.

De efterfølgende dage var præget af messer, andagter, meditationer og bønner som hjælp til yderligere åbning mod påskens under.

Skærtorsdag

Hovedbegivenheden skærtorsdag er de store højmesser, hvor Kristi indstiftelse af nadveren, ihukømmes. Alle de 50 koncelebrerende præster i Frans' gravkirke var iklædt hvide messehagler - farven for fest - og kirken var fyldt til langt mere end bristepunktet af nonner, munke, lægfolk og mange børn. Efter de indledende bønner og salmer, som også ved hjælp af korets uendelig smukke sang åbnede til Kristi særlige gave til Menneskeheden under den sidste nadver, blev det dybe Johannes Evangelium læst:

Det var før påskefesten, og Jesus vidste, at hans time var kommet, da han skulle gå bort fra denne verden til Faderen; han havde elsket sine egne, som var i verden, og han elskede dem indtil det sidste. Og mens de holdt måltid - Djævelen havde allerede sat sig for, at Judas, Simon Iskariots søn, skulle forråde ham; og Jesus vidste, at Faderen havde lagt alt i hans hænder, og at han var udgået fra Gud og nu gik tilbage til Gud - så rejser Jesus sig fra bordet og lægger sin kjortel, tager et klæde og binder det om sig. Derefter hælder han vand op i et fad, og giver sig til at vaske disciplenes fødder og tørre dem med klæder, som han havde bundet om sig. Han kom så til Simon Peter, og Peter sagde til ham: "Herre, vasker du mine fødder?" Jesus svarede ham: "Hvad jeg gør, fatter du ikke nu, men senere skal du forstå det." Peter sagde: "Aldrig i evighed skal du vaske mine fødder." Jesus svarede: "Hvis jeg ikke vasker dig, har du ikke lod og del sammen med mig." Simon Peter sagde til ham: "Herre, så ikke kun fødderne, men også hænderne og hovedet!" Jesus sagde til ham: "Den, der er badet, behøver ikke få vasket andet end fødderne, men er ren over det hele. Og I er rene; dog ikke alle." Han vidste nemlig, hvem der skulle forråde ham; derfor sagde han: I er ikke alle rene.

Da han nu havde vasket deres fødder og taget sin kjortel på og sat sig til bords igen, sagde han til dem: "Forstår I, hvad jeg har gjort mod jer? I kalder mig Mester og Herre, og med rette, for det er jeg. Når nu jeg, jeres Herre og Mester, har vasket jeres fødder, så skylder I også at vaske hinandens fødder. Jeg har givet jer et forbillede, for at I skal gøre, ligesom jeg har gjort mod jer. Sandelig, sandelig siger jeg jer: En tjener er ikke større end sin herre, og en udsending ikke større en den, der har sendt ham. Når I ved det, er I salige, hvis I gør det". (Johs. 13, 1-17)

Efter hovedcelebrantens (lederen af Sacro Convento) glædesfyldte prædiken over Jesu indstiftelse af nadveren, hvorigenom vi kan få del i Hans Liv, lagde han sig ydmygt på knæ og som symbol på tjenesten af næsten vaskede han fødder på 12 af de unge postulanter og novicer, der er på vej ind i ordenen. Koret sang stille og uendeligt smukt under fodvaskningen, og børnene fulgte det usædvanlige indslag med stor nysgerrighed og interesse. Efter den lange opbygning med bønner og salmer til forvandlingen af vinen og brødet til Kristi legeme og blod sluttede messen med, at Kristus i form af det hellige sakramente (Kristi legeme i en lille guldbeholder) i procession blev båret væk fra

hovedalteret over Frans' grav og placeret ved et lille sidealter, hvor det forbliver indtil højmesse lørdag nat, som markerer Jesu opstandelse. For mig var det overraskende et meget afgørende og dybt indslag, der åbnede til en form for kollektiv smerte over, at Kristus forlod os. Jeg fornemmede smerten som en del af Jesu smerte i Gethsemane Have og Jesu sorg over, at Menneskeheden endnu ikke var rede til at modtage Gud, men skulle igennem mere end 2.000 års lidelse, førend den var så modnet, at Gudsriget gradvist kunne begynde at nærme sig på et mere kollektivt plan. Jeg følte også chokket og sorgen - som jeg fornemmer, at disciplene og mange tilhængere af Jesus må have følt den efter korsfæstelsen - over at Jesus forlod Jorden, fordi vi endnu ikke var rede til på et dybere niveau at modtage hans budskab om kærlighedens gave og praktisere den ved mere uforvænget at gå i hans fodspor. Det føltes nærmest som et dybt smertenschok, at Kristus blev båret ud af kirken.

Natten til Langfredag er våge- og bedenat i Den Katolske Kirke, hvor Jesus i Gethsemane Have ihukkommes. I Frans' gravkirke var det muligt at våge og bede ved det hellige sakramente indtil midnat, men jeg gjorde nu som disciplene og faldt udmattet i søvn ved 23-tiden!

Langfredag

Min erfaring med langfredag synes at gentage sig år efter år. Det er den dag, hvor indkoblingen i korsets dybt esoteriske betydning og Kristi offer efter en kosmisk lovmæssighed præger hele dagen, og den røde, blødende og medlidende Kristusstrøm synes år for år at blotlægge og opløse dybere og dybere niveauer af kollektiv smerte og tyngde, hvorefter de gyldne, brændende, ekspansive kærlighedsvibrationer gradvist fører til forvandling og til, at Gudsriget kommer nærmere Menneskeheden og Jorden. Langfredag (som på italiensk kaldes den hellige fredag) er katolske kirker verden over tømt for alt pynt som alterduge, blomster, lys etc. Kun det nøgne kirkerum står tilbage med et symbol på Kristi offer - korset fra Golgatha. Der celebreres ingen messer med kommunion, men der afholdes andagter, hvor dommen over Jesus, vejen til Golgatha, korsfæstelsen, døden og gravlæggelsen ihukkommes. I Frans' Basilika kommer præster og munke tavse ind til korset, hvorefter alle inklusive menigheden i dyb stilhed og alvor lægger sig på knæ i flere minutter. Efter en åbning af andagten med nogle læsninger og en meget bevægende vekselsang på Jesus sidste ord ifølge Lukas Evangeliet: "*Fader, i dine hænder betror jeg min ånd*" (Luk 24, 46), blev Jesus lidelse og død oplæst, som den dybt og meget bevægende beskrives i Johannes Evangeliets kapital 18 og 19.

Efter læsningen af følgende passage:

Men ved Jesu kors stod hans mor, hans mors søster, Maria, Klopas' hustru, og Maria Magdalene. Da Jesus så sin mor og ved siden af hende den discipel, han elskede, sagde han til sin mor: "Kvinde, dér er din søn." Derpå sagde han til disciplen: "Dér er din mor." Fra den time tog disciplen hende hjem til sig. Derefter, da Jesus vidste, at alt nu var fuldbragt, og for at Skriften skulle opfyldes, sagde han: "Jeg tørster." Der stod et kar fyldt med eddike. De satte så en svamp fyldt med eddiken på en isopstængel og stak den op til hans mund. Da Jesus havde fået eddiken, sagde han: "Det er fuldbragt". Og han bøjede hovedet og opgav ånden. (Johs. 19, 25-30)

faldt alle igen bevægede på knæ som i en dyb indre lytten. Andagten sluttede med bønner for hele Menneskeheden samt en ære af korset og Kristi offer ved at de fleste - en efter en - bukkede/nejede dybt og gav korset et kys. Atter i år følte Kristi budskab om at "tage mit kors op og følg mig" meget nærværende. Efter den bevægende og dybe andagt blev den døde Jesus - i form den statue, som normalt befinder sig i Assisis domkirke San Rufino, og som tidligt langfredag morgen i procession var blevet båret til gravkirken - placeret foran alteret. Her forblev den, indtil den sent om aftenen efter et musikstykke med uendeligt smuk sang af 2 sopranner sammen med domkirkens Maria-figur blev båret tilbage til domkirken gennem Assisis snævre middelaldergader, der i mørket var oplyst af hundredevis af brændende fakler, og iøvrigt præget af de mange hundrede mennesker, der hvert år ønsker at tage del i langfredags særlige gave ved at deltage i eller overvære processionerne.

Påskenat og påskedag

Lørdag er hviledag i Den Katolske Kirke, hvor der fortsat ikke celebreres messe - de to eneste dage om året, hvor der ikke via en messe fejres Kirkens dybeste og helligste sakramente, Eukaristien. Lørdag nat kl. 22.30 starter den messe, som efter de flestes opfattelse er årets største, smukkeste og mest glædesfyldte - og den, der på dybeste måde er formidler af Kristusimpulsens gave til Menneskeheden og Jorden: Livets sejr over døden - lysets sejr over mørket - åndens og sjælens gradvise forvandling og sammensmeltning med egoet. I den totalt fyldte, mørke kirke bæres påskelyset i procession ind til alteret under invokationen: *Kristus, Verdens Lys*. Hundredevis af små lys i hænderne på os alle tændes ved påskelyset, en præst starter første bibellæsning ved at synge Skabelsesberetningen og vekselsang og yderligere 3 læsninger stemmer sindet mod læsning af Matthæus Evangeliets passage om Jesu opstandelse:

"Efter sabbatten, da det gryede ad den første dag i ugen, kom Maria Magdalene og den anden Maria for at se til graven. Og se, der kom et kraftigt jordskælv. For Herrens engel steg ned fra himlen og trådte hen og væltede stenen fra og satte sig på den. Hans udseende var som lynild og hans klæder hvide som sne. De, der holdt vagt, skælvede af frygt for ham og blev som døde. Men englen sagde til kvinderne: "Frygt ikke! Jeg ved, at I søger efter Jesus, den korsfæstede. Han er ikke her; han er opstået, som han har sagt. Kom og se stedet, hvor han lå. Og skynd jer hen og sig til hans disciple, at han er opstået fra de døde. Og se, han går i forvejen for jer til Galilæa. Der skal I se ham. Nu har jeg sagt jer det." Og de skyndte sig bort fra graven med frygt og stor glæde og løb hen for at fortælle hans disciple det. Og se, Jesus kom dem i møde og hilste dem med et "God morgen!" Og de gik hen og omfavnede hans fødder og tilbad ham. Da sagde Jesus til dem: "Frygt ikke! Men gå hen og sig til mine brødre, at de skal gå til Galilæa. Der skal de se mig". (Matt. 28, 1-10)

Sorgen og tyngden forvandles, og glæden bryder frem: Koret og os alle synger Halleluja og sakristiets smukke klokke ringer i eet minuts ekstatiske glæde - "Kristus er opstanden". Messen fortsætter under endeligt smuk sang af det store gravkirkekor også under et af påskens særlige indslag, nemlig fornyelse af dåben via bønner og meget smuk

messende påkaldelse af Gud, Kristus, Maria, ærkeenglene, Johannes Døberen, Peter og Paulus, Frans samt mange andre helgener og engle, som virker i Gudsriget. Herefter stænker hovedcelebranten indviet vand på alle i kirken. Messen afsluttes med bønner for Jorden samt den smukke forberedelse af og tildeling af kommunion, og undervejs hjalp korets uendeligt smukke og levende sang til, at under den afsluttende fremføring af Händels Halleluja voksede de opløftende, ekstatiske opstandelsesvibrationer til en styrke, der fornemmedes som en endegyldig forvandling af den kollektive og individuelle tyngde, der havde præget de forudgående dage. På vejen hjem efter den 3 timers lange messe var det dejligt at mærke, hvordan alle var dybt prægede som efter en forvandling. Alle syntes nærmest "høje", og budskaber som "Cristo e risorto - Kristus er opstanden", smil, glæde, latter og knus udveksledes mellem kendte og fremmede i den tidlige morgen.

Påskesøndag gentages opstandelsesmesserne - der fejres ikke mindre end 30 opstandelsesmesser om søndagen i Assisis kirker - og der er tusinder af mennesker overalt, også om mandagen, hvor der også er en tradition for, at mange italienere kommer på besøg og blander sig mellem de mange pilgrimme, som har valgt at fejre påsken i Assisi.

Vi var trætte i alle vore legemer efter de mange smukke og dybe fejringer og det intensive indre arbejde igennem den hellige uge, og jeg ved, at alle franciskanerbrødre og -søstre var lige så udmattede men lettede og glade. Samtidigt med, at deres bønssarbejde er intensiveret i den hellige uge, står de jo ydermere for de omkring 200 messer, andagter og processionser, der finder sted i Assisi hvert år i påsken.

Pave Johannes Paul II

Allerede kort efter påske blev livet i Assisi og i Italien samt mange steder verden over præget af Pave Johannes Paul II's tiltagende svækkelse og dødsleje. Alle italienske medier har Pavens sygdom og død som den vigtigste begivenhed, og de fleste italienske kanaler sender døgnet rundt programmer om pavens liv og virke, også programmer der analyserer fortiden og taler om fremtiden, samt direkte fra Peterspladsen non-stop, hvor tusinder af mennesker fortsat er forsamlet i sorg og bøn, ligesom der bliver bedt og sørget verden over. Den store optagethed af pavens død og begravelse fortsætter utvivlsomt i de næste mange dage, hvor man forventer flere millioner pilgrimme ankomme til Rom, ligesom den kommende proces med valget af ny pave vil blive fulgt med intens opmærksomhed. Her i Assisi, hvor Pave Johannes Paul II har været på 6 pilgrimsbesøg, markeredes hans død fra tidlig søndag morgen under alle messerne, og søndag aften celebreredes den første taksigelsesmesse med bønner for pavens sjæl i Assisis domkirke, San Rufino. Assisis biskop havde indbudt til denne messe, idet stiftet ønskede at sige Gud tak for den gave, som Pave Johannes Paul II opleves at have været: *"Vi priser og velsigner Gud for at have skænket os denne store leder i vor tid, tjener af Gud og Menneskeheden, som har gjort Assisi til det begunstigede sted for dialog mellem mennesker og religioner for at fremme retfærdighed og fred på Jorden"*. Der menes hermed, at Johannes Paul II var en betydelig drivkraft med hensyn til at virkeliggøre Frans' vision om Assisi gennem sin invitation til verdens religiøse ledere om at komme til Assisi for at bede om fred sammen. Efter dette historiske, skelsættende bønss- og fredsmøde i Assisi d. 27. oktober 1986 mellem alle verdensreligionerne var han den første, der brugte udtrykket **"The Spirit of Assisi"**, som i dag er almindeligt brugt verden over om Assisis særlige mission og gave, ligesom det nu er bredt anerkendt, at Assisi er byen for den interreligiøse dialog. De næste dage vil der også i andre kirker i Assisi blive

givet ekstra bønssøtte til den afdøde pave og opmærksomhed på hans pontifikat, og på tirsdag aften fejres en messe dedikeret paven i Frans' gravkirke. På alle sine pilgrimsbesøg i Assisi har Pave Johannes Paul II opholdt sig på Sacro Convento (hvor der er en separat lejlighed til den til enhver tid siddende pave, idet Basilikaen - som Peterskirken - hører direkte under pavestolen), og mange af franciskanerbrødrene inkl. Pater Mizzi har ved disse lejligheder haft samvær og samtaler med ham.

Som det tidligere er oplevet, når store skikkelser, der har rørt mange, går over, er det som om at den udbredte sorg over pavens død virker samlende på mennesker og forløsende på gammel, fortrængt smerte, og dermed kan den på sigt få en positiv forvandlerlig virkning for mange i form af en åbning af hjerterne - individuelt og kollektivt. Sorgen over pavens død er samtidigt iblandet en lettelse over, at han nu har fået fred, idet mange har haft stor medfølelse med den pave, der på så værdig en måde bar sit kors og udholdt sine mangeårige lidelser, mens hans utrætteligt fortsatte sin mission for Gud ved at tjene Jorden og Menneskeheden. Ved mange samtaler med italienere i Assisi og omegn har jeg erfaret, hvor afholdt og respekteret paven var af alle generationer. Jeg har talt med mange, der har mødt paven personligt ved enten en audiens eller anden form for møde, og udsagn som "helt speciel kraftfuld og kærlig udstråling", "karisma" og "brænder for sit budskab" har været hyppige. Især en nylig samtale med en ca. 25-årig italiener, der arbejder som tjener med en bred kontaktflade, gav min et indblik i ungdommens opfattelse af paven som en af vor tids helt store skikkelser og idealer. Den unge mand talte med stor varme, indlevelse og viden om det, som paven blev så respekteret for samt med stor taknemmelighed om den spirituelle far, som aldrig havde svigtet i sin store omsorg, medfølelse og kærlighed til mennesker ikke mindst til børn og unge, som han viede en stor del af sin gerning til. Gennem sit næsten 26 års virke som pave kom Johannes Paul II til at præge en hel generation gennem sine utrættelige kampe for fred, social lighed og menneskerettigheder verden over, sit mod og styrke, der gjorde, at han rørte ved alle de ting i tiden, der er oppe til debat og refleksion, bl.a. talte han stedse undertrykkende regimer og manipulerende ledere midt imod, stod fast på sin modstand og kritik af alle former for krig og undertrykkelse, også USA's og vestlige landes materialisme, kapitalisme, økonomiske og politiske dominans og undertrykkelse af 3. verdenslande med fastholdelse af deres gældsbyrder. Han anerkendes også for at have spillet en stor rolle i forbindelse med kommunismens fald og samlingen af Europa. I jubelåret 2000 undskyldte han officielt på Kirkens vegne og bad om tilgivelse for de lidelser, som Kirken i historiens løb har påført Menneskeheden samt arbejdede i hele sit pontifikat på at fremme opbruddet fra 2. Vatikaner koncil med at åbne Den Katolske Kirke for dialog og fredelig sameksistens med alle kristne kirker og verdens øvrige religioner. Der er nok ingen tvivl om, at Pave Johannes Paul II går over i historien som en af de største paver indtil idag, og der er allerede nu antydninger af, at en saligkårsproces vil blive startet. Samtidigt er han blevet kendt som en pave, der konsekvent har fastholdt dogmatikken og den konservative holdning i moralske, teologiske og kirkepolitiske spørgsmål, og har dermed ikke været igangsætter af den indre reform af Den Katolske Kirke, som mange havde håbet på.

Jeg har længe observeret, hvor glade unge katolikker synes at have været for Johannes Paul II, og har reflekteret over, hvordan de forklarer denne kærlighed til en pave og kirkeledelse, der samtidigt med alt det ovenstående smukke pionerarbejde, talte mod alt det, der er så naturlig en del af ikke mindst den vestlige ungdoms liv, nemlig seksualitet, prævention, ægteskabets særlige status, hellighed og ukrænkelighed mellem mand og

kvinde, osv.. Jeg spurgte nu denne unge italienske tjener, og han svarede mig, at det blot var noget ungdommen så bort fra og ikke tog så alvorligt. Også han ønskede da at bo sammen med sin kæreste og lære hende at kende på alle måder, inden de bandt sig i et ægteskab, hvor tidspunktet for, hvornår der skulle komme børn ligeledes var et, han ønskede selv med sin kone at tage et ansvar for. Individualiseringen og den selvstændige tænkning synes således at være trængt igennem hos den italienske ungdom. Netop Kirkens officielle syn på nutidens familieforhold, ægteskab, seksualitet og seksuel orientering, prævention, abort, præstecølibat, kvinders stilling i kirken, AIDS-bekæmpelse etc. har mange katolikker det svært med, samtidig med at Kirkens officielle budskab måske i nogen grad har virket som en modvægt mod vor tids tendenser i den vestlige verden med noget umodent at følge egoets begær i form af materialisme, overforbrug, alkohol, narkotika, overdreven seksualitet, etc. Det var glædeligt for mig at erfare, at denne selvstændige tænkning hos ungdommen ikke synes blot at være et ukritisk opgør mod alt, som Kirken fra officiel side står for, men kunne kombineres med en dyb respekt og moden skelneevne for de helt åbenbare områder, hvor paven og Kirkens ledelse har været pionerer i missioner båret af Kristi ånd. Æret være Johannes Paul II's minde med bøn om, at hans sjæl ydes al den guddommelige hjælp, som der måtte være brug for.

Nu kommer der jo en tid - kortere eller længere - der vil blive præget af en analyse, debat og dybere refleksion i og uden for Kirken over de 26 år med Pave Johannes Paul II samt den kommende proces med at vælge den nye pave. Konklavet, d.v.s. de ca. 120 kardinaler under 80 år, der er stemmeberettigede til at vælge en ny pave ud af deres midte, er allerede kommet til Rom, og efter pavens begravelse starter de forberedende møder, hvorefter kardinalerne lukkes inde i det det Sixtinske Kapel i Vatikanet for at stemme om og vælge den nye pave. Pave Johannes Paul II nåede i sit lange pontifikat at sætte et dybt præg på konklavet, idet næsten alle kardinalerne er udvalgt af ham, og det kunne derfor tyde på, at den nye pave også vil være at finde blandt de konservatives rækker omkring dogmatikken, teologien, moral og kirkepolitik. Hvis du føler for at støtte denne proces, således at den - også set fra Gudsrigets side - mest optimale nye pave vælges, vil jeg opfordre til, at du stiller dig til rådighed via bønner, meditationer og lystjenester. Med sine 1,1 milliard katolikker er Den Katolske Kirke Jordens største trossamfund, og Vatikanet har under Pave Johannes Paul II fået en international status og betydning - også af politisk art, der er hidtil uset i historien. Et valg af den mest optimale pave på nuværende tidspunkt vil dermed kunne være medvirkende til, at ubalancerne på Jorden og i Menneskeheden hurtigere rettes op og lidelsen ved overgangen til Den Nye Tid mindskes.

Med ønsket om et smuk, varmt og blomstrende forår for jer alle i Skandinavien.

Kærlige hilsner fra Assisi – fred og alt godt

Bente

Bente Wolf ♦ Via Fortini 7 ♦ I-06081 Assisi (PG) ♦ Tlf. +39 075 8155 278 ♦
e-mail: benteassisi@libero.it